

Arrest

nr. 72 039 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché, L. DECROOS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Siliya al-Harithin in Jenin (Westbank) en van Palestijnse origine te zijn. Toen u ongeveer zeven jaar was verhuisde u met uw familie naar Tripoli (Libië), waar jullie van de Libische autoriteiten een vluchtelingenkaart ('bitaqa ikhwan al-arab') kregen en tevens geregistreerd werden bij het UNRWA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East).

Toen u ongeveer twintig jaar was vernam u van uw vader dat jullie de Westbank hadden moeten verlaten omdat uw vader er door de Israëlsche autoriteiten van verdacht werd een Moslimbroeder te zijn. U hebt uw vader hier nooit verdere informatie over gevraagd.

In 1997 of 1998 verlengde u uw 'Libische identiteitsdocument'.

Einde van de jaren negentig overleden uw ouders en uw enige broer ten gevolge van een ziekte en bleef u alleen achter. U verdiende onder andere de kost door als magazijnier te werken in een farmaceutische fabriek en in restaurants te werken.

Na de incidenten in maart 2011 begon u dreigbrieven te ontvangen waarin u ervan beschuldigd werd een huurling en spion van Khadaffi te zijn en u werd opgedragen het land te verlaten. Tevens had u het gevoel te worden achtervolgd en werd u verbaal bedreigd. U oordeelde dat u niet langer in Libië kon blijven en vluchtte de grens met Tunesië over in Ras Jdeir en verbleef van einde maart tot einde mei 2011 in een vluchtelingenkamp. U oordeelde dat ook hier de situatie onhoudbaar was en trok naar Sous, waar u de zomer al werkend doorbracht, u had geld nodig om uw verdere reis te bekostigen. Via 'een persoon' kwam u in het bezit van een paspoort (waarvan de gegevens u onbekend zijn) en een vliegtuigticket en vanuit Tunis vloog u via een transit in een u onbekend land naar België, waar u op 7 oktober 2011 asiel aanvroeg bij de luchthavenpolitie.

B. Motivering

Na de beide gehoren afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (cgvs 1 dd. 24/10/2011 en cgvs 2 dd. 09/11/2011) dient te worden opgemerkt dat er ernstig kan getwijfeld worden aan uw Palestijnse origine en wel om volgende redenen.

U gevraagd welk 'soort' van vluchtelingen uw ouders waren, met andere woorden met welke vluchtelingenstroom uw ouders naar de Westbank waren gekomen, stelt u de vraag niet te begrijpen en verklaart u dat uw ouders gewoon burgers waren in Jenin, geen vluchtelingen, en ze vluchtelingen werden doordat ze van Jenin naar Libië dienden te gaan. Gezien dit geen antwoord is op de aan u gestelde vraag, werd u andermaal gevraagd welke aard van vluchtelingen uw ouders zijn. U stelt nogmaals dat uw ouders gewoon vluchtelingen waren die in de jaren 70 naar Libië zijn getrokken (cgvs 2, p.2; cgvs 1, p.2). Het feit dat u op deze vraag geen accuraat antwoord kan geven wekt de nodige verbazing daar algemeen geweten is dat kennis hieromtrent inherent is aan de Palestijnse origine.

Verder kunnen uw verklaringen met betrekking tot het UNRWA allerm minst overtuigen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u aanvankelijk zonder een spoor van twijfel in Libië bij het UNRWA als vluchteling geregistreerd te zijn (cgvs 1, p. 2). Even later tijdens ditzelfde gehoor gevraagd of u het UNRWA kent, stelt u dat dit uiteraard het geval is en u bij deze organisatie in Libië bent ingeschreven. Meer nog, een document ter staving hiervan zou zich nog in Tripoli bevinden (cgvs 1, p.3b). U bent zeer expliciet in uw verklaringen hieromtrent.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het cgvs beschikt en waarvan zich een kopie in uw administratief dossier bevindt, blijkt dat Libië niet valt onder de competentie van deze organisatie. Uw verklaring als Palestijn in Libië bij deze organisatie te zijn geregistreerd is dan ook totaal niet geloofwaardig.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. U stelt in Libië een vluchtelingenkaart van de Libische autoriteiten te hebben gekregen en u noemt deze kaart 'bitaqa ikhwan al arab' (kaart 'Arabische Broeders'). Opvallend genoeg verklaart u tegelijkertijd niet te weten of deze kaart iets te maken heeft met het UNRWA en voegt eraan toe niet te weten of er een samenwerking bestond tussen deze organisatie en de Libische autoriteiten (cgvs 1, p.6b-7). De vaststelling dat u als Palestijn hieromtrent geen zekerheid zou hebben gehad, mocht het UNRWA effectief in Libië actief zijn geweest, kan allerm minst overtuigen. U tijdens het tweede gehoor gepeild naar de betekenis van het letterwoord 'UNRWA' moet u opvallend genoeg hierop het antwoord schuldig blijven (cgvs 2, p.2). Gezien deze organisatie wereldwijd bekend is, los van het feit dat ze niet optreedt in Libië, is het totaal ongeloofwaardig dat u als Palestijn hierop geen antwoord kunt formuleren.

U stelt dat u in het bureau van het UNRWA in 1998 werd geregistreerd. U gevraagd tot wanneer deze specifieke kaart geldig was, stelt u dit niet te weten (cgvs 2, p.2). U gevraagd of u na 1998 deze kaart nog hebt moeten verlengen, geeft u aan dit niet te hebben gedaan, u zou geen contact meer hebben gehad met het UNRWA. Het zou u niet hebben geïnteresseerd. Er mee geconfronteerd dat dit

geen antwoord is op de aan u gestelde vraag, stelt u andermaal er geen aandacht aan te hebben besteed en geen contact meer met het UNRWA te hebben gehad (cgvs 2, p.3b). U gevraagd wat de officiële naam van deze kaart is, komt u niet verder dan te stellen 'hulpkaart aan vluchtelingen', en voegt u er dan opvallend genoeg aan toe niet te weten of het logo UNRWA hierop vermeld staat (cgvs 2, p.2). Los van het feit, en zoals reeds werd opgemerkt, dat het UNRWA niet opereert in Libië kan het totaal niet overtuigen dat u, als Palestijns vluchteling, niet zou weten tot wanneer deze kaart geldig is, en raakt het kant noch wal dat u niet weet of het logo van de organisatie die dit document zou hebben uitgegeven al dan niet hierop vermeld staat.

U dan uiteindelijk geconfronteerd met het gegeven dat het UNRWA niet in Libië optreedt, blijft u bij uw verklaringen dat dit wel het geval is. U erop gewezen dat een andere organisatie hulp verleent aan de Palestijnen in Libië, een organisatie die u niet kent (zie infra), en een dergelijke vaststelling toch wel, op zijn zachtst gezegd, problematisch is, stelt u dat de organisatie voor hulp aan de vluchtelingen wel degelijk bestaat, en dat u wacht op de kaart om de naam van de uitgever te weten. U gevraagd of u nu in alle ernst stelt de naam van de organisatie die uw vluchtelingenkaart zou hebben uitgegeven niet te kennen, stelt u dit tot op heden effectief niet te weten (cgvs 2, p.3b). U er dan op gewezen dat het niet ernstig genomen kan worden dat u als Palestijn niet de naam van de organisatie kent waarbij u zou zijn geregistreerd, stelt u dan maar dat deze organisatie het UNRWA is, maar u wacht op uw kaart om zeker te zijn (cgvs 2, p.4). Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen totaal ongeloofwaardig zijn.

Zoals reeds werd aangegeven heeft het UNRWA in Libië geen bevoegdheid inzake Palestijnse vluchtelingen, doch is deze taak weggelegd voor het UNHCR (een kopie van de info waarop het cgvs zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd). U gevraagd of u, als Palestijn, nog andere organisaties kent die zich bezighouden met Palestijnse vluchtelingen, stelt u het niet te weten en geen contacten te hebben met andere organisaties. Gevraagd of dit wil zeggen dat u geen andere organisaties kent, beaamt u dit (cgvs 2, p.2b). U even later gevraagd of u het UNHCR kent, moet u toegeven deze organisatie niet te kennen (cgvs 2, p.4). Het feit dat u die beweert een Palestijn in Libië te zijn niet eens vertrouwd bent met de organisatie die voor uw rechten opkomt ondermijnt andermaal op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

U vervolgens gevraagd wie de Palestijnse ambassadeur in Tripoli is, stelt u hier geen interesse in te hebben. U dan gevraagd of er een Palestijnse ambassadeur in Tripoli is, stelt u het niet te weten, geen contact te hebben met andere organisaties en voegt er nog aan toe dat de ambassade u niet interesseert (cgvs 2, p.2b). Andermaal kan het niet overtuigen dat u niet eens met zekerheid weet te stellen of er al dan niet een Palestijnse vertegenwoordiging in Tripoli aanwezig is daar er van uit kan worden gegaan dat hierover in de Palestijnse gemeenschap wel degelijk werd gesproken.

Er dient ook nog te worden opgemerkt dat u in de loop van de beide gehoren afgenomen door het cgvs de door u 'gebruikte documenten', meer bepaald uw kaart van het UNRWA en uw 'ikhwan al-arab' kaart, door elkaar haalde. Daar waar u in kader van uw eerste gehoor nog zei dat u uw 'ikhwan al-arab' kaart in 1998 zelf verlengde en geen weet had van de geldigheid van deze kaart (cgvs 1, p.7-8), verklaart u tijdens het tweede gehoor dat het de kaart van het UNRWA was die u in deze periode verlengde en u geen weet had tot wanneer ze geldig was (cgvs 2, p.2, 3b). U op deze discrepantie gewezen, stelde u dat u het ook in het eerste gehoor over uw UNRWA-kaart had gehad. U erop gewezen dat dit niet klopt en u het tijdens het eerste gehoor wel degelijk over uw 'ikhwan al-arab' kaart had, stelt u dat u toen eigenlijk de 'hulpkaart' bedoelde (cgvs 2, p.4). U tijdens het tweede gehoor gevraagd tot wanneer deze 'ikhwan al-arab' kaart dan wel geldig is, stelt u dat er geen datum op staat, dat ze voor altijd geldig is en u deze kaart altijd bij zich had (cgvs 2, p.4-4b). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u daarentegen niet te weten tot wanneer deze kaart geldig was en voegde u er nog aan toe deze kaart niet altijd bij te hebben gehad (cgvs 1, p.7b). U tijdens het tweede gehoor gewezen op het feit dat u nu plots stelt dat deze kaart voor altijd geldig is, stelt u zich te hebben geïnformeerd en dat u wacht op de 'komst' van uw documenten zodat u de data kunt confirmeren (cgvs 2, p.4b). U er vervolgens op gewezen dat u in kader van uw eerste gehoor stelde deze kaart niet altijd bij te hebben, geeft u aan dat wanneer u naar een winkel in de buurt ging, u deze kaart niet meenam (cgvs 2, p.4b). Het hoeft andermaal geen betoog dat het uw verklaringen aan elke vorm van logica ontbreekt en dat het totaal niet kan overtuigen dat u hieromtrent geen coherente verklaringen kunt afleggen.

U vervolgens gevraagd hoeveel Palestijnen er in Libië leven, kan u hierop bij benadering zelfs geen antwoord formuleren. U gevraagd of er veel Palestijnse vluchtelingen in uw wijk wonen, stelt u twee of drie. U gevraagd naar de familienamen van deze personen, moet u andermaal aangeven dit niet

te weten en vergoelijkt zulks door te stellen niet veel contact te hebben (cgvs 2, p.5b). Weerom ontbreekt het uw antwoorden aan elke vorm van betrokkenheid.

Na het eerste gehoor afgenomen door het cgvs liet u kopies van 2 documenten bezorgen. Vooreerst een voorkant van een identiteitskaart. U hiernaar gepeild stelt dat dit door u neergelegde document uw 'ikhwan al arab kaart' is en dat alle vluchtelingen zo'n kaart hebben. Nergens kan er uit dit document worden afgeleid dat dit iets anders dan een 'gewone' identiteitskaart zou zijn. U daarenboven gevraagd waar de achterkant van het document is, stelt u dat deze zijde u niet werd opgestuurd (cgvs 2, p.3-3b). Het is toch wel opvallend dat u niet het 'gehele' document neerlegt. Verder legde u nog een document neer dat uitgegeven werd door de 'service public pour pharmaciens' en dat de registratie van een bedrijf attesteert. U gevraagd of u gewerkt heeft in de farmacie, stelt u effectief als magazijnier in een bedrijf te hebben gewerkt dat medicijnen maakt. Dit zou in de periode 1998 of 1999 tot 2001 zijn geweest. U gevraagd op wiens naam dit bedrijf geregistreerd stond, stelt u dat dit Mohammad Risai Quja was. Erop gewezen dat uw naam en adres op het document vermeld staan als diegene op wie het bedrijf geregistreerd staat, komt u niet verder dan te stellen dat dit het adres is van de fabriek waarin u werkte (cgvs 2, p.5-5b). U biedt andermaal geen verklaring voor de vastgestelde discrepantie.

Tot slot kunnen er nog een aantal bedenkingen geformuleerd worden met betrekking tot uw reisweg. Zo stelt u vanuit de luchthaven van Tunis, Tunesië, met een Europees paspoort te hebben gereisd. U gevraagd naar de nationaliteit gevoerd op dit document en de daarin opgenomen personalia, komt u niet verder dan te stellen dat het paspoort een rode kleur had, maar dat u voor het overige hieromtrent geen kennis hebt (cgvs 1, p.13). Het is niet acceptabel, noch geloofwaardig dat u met een paspoort hebt gereisd waarover u omzeggens niets weet te vertellen.

Het feit dat u vertrouwd bent met de buurdorpen van Siliya al Harithi (cgvs 1, p.2b), u de Palestijnse vlag kunt beschrijven (cgvs 2, p.2b) en de term 'naqba' kunt beschrijven (cgvs 2, p.2b) doet geen afbreuk aan bovenstaande observaties vermits deze kennis door studie kan zijn verworven.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u totaal niet aannemelijk gemaakt een Palestijn te zijn en hebt u niet aannemelijk gemaakt als Palestijns vluchteling in Tripoli te zijn opgegroeid en te hebben gewoond. Gezien deze vaststellingen kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u als Palestijns vluchteling in Libië beweert te hebben gehad. Hierdoor is het voor het cgvs onmogelijk zich een correct beeld te vormen van uw afkomst en origine/nationaliteit en is het voor het cgvs onmogelijk zich een correct beeld te vormen van waar u hebt verbleven en u eventuele nood aan bescherming. Bijgevolg worden u zowel de subsidiaire beschermingsstatus als de vluchtelingenstatus geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5, 52, §2 en 57/6, 2e lid van de vreemdelingenwet; een schending van artikel 1, A en D, 2e lid van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; een schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur; en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.1.1. Wat de schending van de artikelen 52, §2 en 57/6, 2^e lid van de vreemdelingenwet betreft stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4^e van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.1.2. Verzoeker klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 oktober en 9 november 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Arabisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.1.4. Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.1.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het komt de Commissaris-generaal toe te beoordelen of uit de verklaringen van verzoeker redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit of land van herkomst of vroegere gewone verblijfplaats voldoende aantoonst. Bij de beoordeling van de redenen voor de vlucht en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van verzoeker, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten (RvV (Algemene Vergadering) nr. 45 395 van 24 juni 2010).

2.1.6. Verweerder wijst er op dat *in casu* de geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven volledig ondermijnd wordt, gezien hij zijn Palestijnse origine niet aannemelijk kan maken. Zo blijkt uit de bestreden beslissing (i) dat verzoeker niet kon verduidelijken welke 'soort' van vluchtelingen zijn ouders waren, met andere woorden met welke vluchtelingenstroom zijn ouders naar de Westbank waren gekomen, terwijl kennis hieromtrent inherent is aan de Palestijnse origine; (ii) dat hij verkeerdelijk verklaarde in Libië bij het UNRWA als vluchteling geregistreerd te zijn, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het UNRWA in Libië geen bevoegdheid heeft inzake Palestijnse vluchtelingen; (iii) dat hij de bevoegde instantie, met name het UNHCR niet bleek te kennen; (iv) dat hij de betekenis van het letterwoord UNRWA niet kende; (v) dat hij niet wist of er al dan niet een Palestijnse vertegenwoordiging in Tripoli aanwezig is; (vi) dat hij evenmin kon aangeven hoeveel Palestijnen er in Libië leven; (vii) dat hij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegde over de door hem aangehaalde documenten, meer bepaald zijn kaart van het UNWRA en zijn vluchtelingenkaart van de Libische autoriteiten ('ikhwan al arab') etc. Op basis van deze elementen kon de commissaris-generaal terecht afleiden dat verzoeker zijn Palestijnse origine niet aannemelijk heeft gemaakt.

Deze motieven vermeld in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Aangaande het feit dat hij op bepaalde zaken niet heeft kunnen antwoorden, stelt verzoeker dat hij niet geïnteresseerd was of er al dan niet een Palestijnse vertegenwoordiging was in Libië en hoeveel Palestijnse gezinnen er in Tripoli wonen. Aan de andere kant kon hij wel aanhalen hoe de Palestijnse vlag eruitziet, kon hij dorpen rond Siliya Al Harithi opsommen en kon hij de term 'naqba' omschrijven. Volgens verzoeker dient tegenpartij dan ook te erkennen dat hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens heeft uiteengezet.

De Raad meent dat deze argumenten van verzoeker de talrijke motieven uit de bestreden beslissing niet weerleggen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij van Palestijnse herkomst is.

2.1.7. Verzoeker werpt op dat tegenpartij in de bestreden beslissing de door hem aangebrachte bewijsstukken zondermeer naast zich neerlegt omdat ze niet 'van aard' zouden zijn om zijn vaststellingen van ongeloofwaardigheid te wijzigen. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn asielrelaas zijn identiteitskaart neerlegde en een document waaruit blijkt dat hij als magazijnier heeft gewerkt in een bedrijf dat medicijnen maakt. Feit is volgens verzoeker dat hij door het voorleggen van een aantal stukken, die op hem persoonlijk betrekking hebben en op coherente wijze zijn asielrelaas ondersteunen, aan zijn wettelijke bewijsplicht heeft voldaan. Hij heeft, zoals van een asielzoeker wordt vereist, 'in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt'.

Met betrekking tot de neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing: *"Er dient ook nog te worden opgemerkt dat u in de loop van de beide gehoren afgenomen door het cgvs de door u 'gebruikte documenten', meer bepaald uw kaart van het UNRWA en uw 'ikhwan al-arab' kaart, door elkaar haalde. Daar waar u in kader van uw eerste gehoor nog zei dat u uw 'ikhwan al-arab' kaart in 1998 zelf verlengde en geen weet had van de geldigheid van deze kaart (cgvs 1, p.7-8), verklaart u tijdens het tweede gehoor dat het de kaart van het UNRWA was die u in deze periode verlengde en u geen weet had tot wanneer ze geldig was (cgvs 2, p.2, 3b). U op deze discrepantie gewezen, stelde u dat u het ook in het eerste gehoor over uw UNRWA-kaart had gehad. U erop gewezen dat dit niet klopt en u het tijdens het eerste gehoor wel degelijk over uw 'ikhwan al-arab' kaart had, stelt u dat u toen eigenlijk de 'hulpkaart' bedoelde (cgvs 2, p.4). U tijdens het tweede gehoor gevraagd tot wanneer deze 'ikhwan al-arab' kaart dan wel geldig is, stelt u dat er geen datum op staat, dat ze voor altijd geldig is en u deze kaart altijd bij zich had (cgvs 2, p.4-4b). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u daarentegen niet te weten tot wanneer deze kaart geldig was en voegde u er nog aan toe deze kaart niet altijd bij te hebben gehad (cgvs 1, p.7b). U tijdens het tweede gehoor gewezen op het feit dat u nu plots stelt dat deze kaart voor altijd geldig is, stelt u zich te hebben geïnformeerd en dat u wacht op de 'komst' van uw documenten zodat u de data kunt confirmeren (cgvs 2, p.4b). U er vervolgens op gewezen dat u in kader van uw eerste gehoor stelde deze kaart niet altijd bij te hebben, geeft u aan dat wanneer u naar een winkel in de buurt ging, u deze kaart niet meenam (cgvs 2, p.4b). Het hoeft andermaal geen betoog dat het uw verklaringen aan elke vorm van logica ontbreekt en dat het totaal niet kan overtuigen dat u hieromtrent geen coherente verklaringen kunt afleggen."*

...

"Na het eerste gehoor afgenomen door het cgvs liet u kopies van 2 documenten bezorgen. Vooreerst een voorkant van een identiteitskaart. U hiernaar gepeild stelt dat dit door u neergelegde document uw 'ikhwan al arab kaart' is en dat alle vluchtelingen zo'n kaart hebben. Nergens kan er uit dit document worden afgeleid dat dit iets anders dan een 'gewone' identiteitskaart zou zijn. U daarenboven gevraagd waar de achterkant van het document is, stelt u dat deze zijde u niet werd opgestuurd (cgvs 2, p.3-3b). Het is toch wel opvallend dat u niet het 'gehele' document neerlegt. Verder legde u nog een document neer dat uitgegeven werd door de 'service public pour pharmaciens' en dat de registratie van een bedrijf attesteert. U gevraagd of u gewerkt heeft in de farmacie, stelt u effectief als magazijnier in een bedrijf te hebben gewerkt dat medicijnen maakt. Dit zou in de periode 1998 of 1999 tot 2001 zijn geweest. U gevraagd op wiens naam dit bedrijf geregistreerd stond, stelt u dat dit Mohammad Risai Quja was. Erop gewezen dat uw naam en adres op het document vermeld staan als diegene op wie het bedrijf geregistreerd staat, komt u niet verder dan te stellen dat dit het adres is van de fabriek waarin u werkte (cgvs 2, p.5-5b). U biedt andermaal geen verklaring voor de vastgestelde discrepantie."

De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven niet weerlegt. Daarenboven hebben gekopieerde documenten slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Deze documenten hebben geen bewijswaarde.

2.1.8. Verzoeker herhaalt dat hij van Palestijnse origine is en geregistreerd is bij het UNRWA. Verzoeker werpt op dat artikel 1, D, 2^e lid van de Vluchtelingenconventie voor dergelijke personen een automatische bescherming onder de Vluchtelingenconventie voorziet als ze zich buiten het werkterrein van het UNRWA bevinden en zich niet langer op haar bescherming kunnen beroepen. Verzoeker vervolgt dat hij zich, sinds hij Libië ontvluchtte, niet meer binnen het werkterrein van het UNRWA bevindt en zich niet langer op haar bescherming kan beroepen. Bovendien wil hij niet terugkeren naar Libië omdat zijn 'fysieke veiligheid en vrijheid' er bedreigd worden en hij er geen bescherming kan krijgen. Hij kan evenmin terugkeren naar dat gebied, aangezien de Libische overheid niet bereid is om Palestijnse vluchtelingen na verloop van tijd terug toe te laten tot het grondgebied. Verzoeker meent dan ook dat het vluchtelingenstatuut onder artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie hem 'automatisch' toegekend dient te worden.

De Raad wijst er op dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij van Palestijnse origine is zodat het ingeroepen artikel niet dienstig is.

2.1.8. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werpt verzoeker op dat tegenpartij nergens in de bestreden beslissing motiveert waarom ze meent dat er geen risico zou zijn op ernstige schade bestaande uit 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing', in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Tegenpartij motiveert volgens verzoeker onvoldoende waarom ze hem het subsidiaire beschermingsstatuut weigert.

De Raad meent dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. N. WELLENS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

G. de MOFFARTS